In België : 5 Frs In Nederland : 30 Cts VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG 6

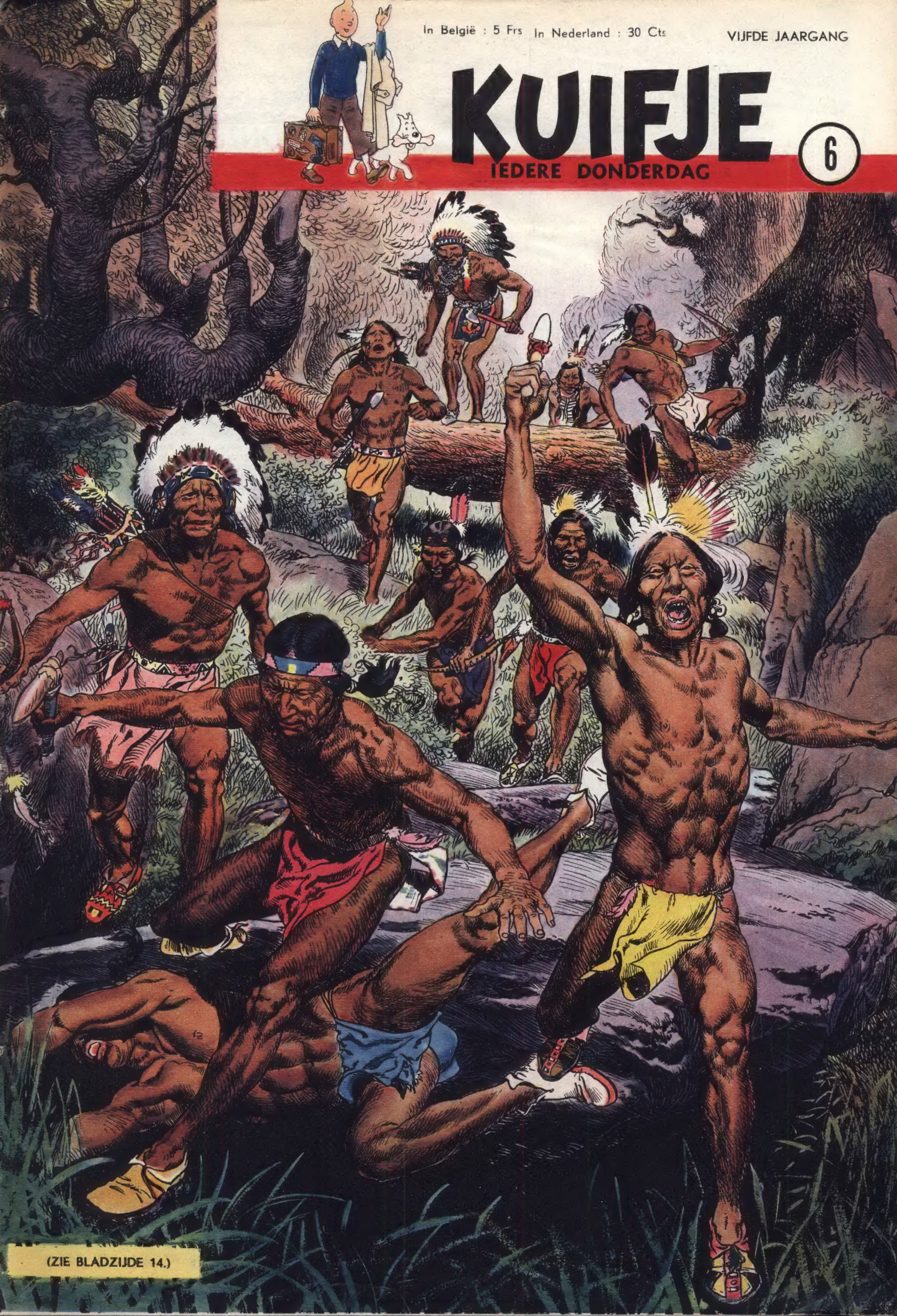

(ZIE BLADZIJDE 14.)

DE GROTE VERGADERING VAN ALLE KUIFJESVRIENDEN

KONINKLIJK CIRKUS

DONDERDAG 23 FEBRUARI, te 15 uur.

SEDERT vier jaar komen alle Kuifjesvrienden bijeen in het Koninklijk Cirkus te Brussel, zodat het werkelijk een familietraditie geworden is. Dit jaar zal het feest plaats hebben op Donderdagnamiddag 23 Februari.

De direkties van het Koninklijk Cirkus en het Strassburger-Cirkus bieden natuurlijk de Kuifjesvrienden een extra-programma aan. De clowns, acrobaten, goochelaars, wilde dieren, paarden, olifanten, enz., enz. zullen jullie verrassen en een hele namiddag in ademloze spanning houden.

Zoals elk jaar heeft « Kuifje » voor iedereen een grote verrassing, wat het feest nog levendiger en plezierig zal maken.

Van heden af kunnen jullie reeds kaarten bekomen in het Koninklijk Cirkus, Onderwijsstraat, Brussel. Jullie kunnen ook telefoneren op nummer 17.25.52 om jullie plaatsen te bespreken. Voor dit feest heeft de direktie speciale prijzen voorzien :

	Gewone prijzen	Lezers van Kuifje	Clubleden
Loge	Frs. 100.—	80.—	60.—
Zetel (vóór)	90.—	70.—	50.—
Zetel (opzij)	60.—	50.—	40.—
Balkon (vóór)	50.—	40.—	30.—
Balkon (opzij)	30.—	25.—	20.—
Galerie (vóór)	25.—	20.—	15.—
Galerie (opzij)	15.—	10.—	10.—

De korting aan de clubleden zal worden toegestaan **op vertoon van hun lidkaart.** De lezers van « Kuifje » moeten de « kortingsbon » voorleggen welke in ons blad gepubliceerd werd.

Ik wens alle vrienden een aangename namiddag in het Koninklijk Cirkus op Donderdag 23 Februari.

Daar het heel druk zal zijn op de dag van de vertoning, raad ik alle vrienden aan op tijd te komen; dit, om alle verkeersopstoppingen te vermijden ! Veel plezier, vrienden !

Kuifje

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België :	B. Fr. 60.—	115.—	225.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Gironummer 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65*, te Den Haag. Tel.: 11.14.90.

ONZE BRIEVENBUS

Een hartelijk welkom aan de nieuwe leden welke in de laatste weken ingeschreven werden ! Hier volgen hun namen : Julien Desaever, Brugge; Jan Lauwrens, O.L. Vrouw-Waver; Marc Heerwegh, Antwerpen; Corneel Kusseneers, Lier; Edgard Deridder, Linkebeek; Willy Lagae, Roeselare; Jacques Vandenbroucke, Kortrijk; Charles Depauw, Landegem; Louis Devalckeneer, Zuun; Jan Devalckeneer, Zuun; Henri Verdoodt, Jezus-Eik; Mia van der Voort, Antwerpen; Jan Vrijens, Gent; Roeland Winters, Borgerhout; Walter Timmerman, Antwerpen; Rafael de Wachter, Puurs; Frans Hendrickx, Lichtaart; Camiel van Breedem, Boom; Jeaninne Lauwers, Wijgmaal; Jozef Bouchez, Jette; Willy Lamote, Kortrijk en Jan de Laet, Antwerpen.

Walter Wuytack, Sint-Niklaas. — Graag zou ik je antwoorden op je briefje, maar ik heb je volledig adres niet. Wil je me dat zo spoedig mogelijk bezorgen ? Hier heb je dan reeds een deel van de gevraagde inlichtingen : Om lid te worden van de club moet je me het volgende laten geworden : *Naam* en *adres, geboortedatum, kleine foto, 10 frs. in postzegels* (zo je geen abonné bent) en *10 frs.* voor het *Kuifjeskenteken.* Een stevige handdruk.

Lucien Hostie, Deurne-Zuid. — Je briefje ontving ik in beste orde. Meteen wordt dan de vraag geplaatst. Ik hoop dat je spoedig een interessant korrespondent zult mogen vinden. Beste groeten.

Welke Kuifjeslezer, van 10 tot 14 jaar, wil in briefwisseling treden met Lucien Hostie, Raevelsbergstraat, 39, Deurne-Zuid (Antwerpen). Lucien Hostie interesseert zich vooral voor de film en de zee.

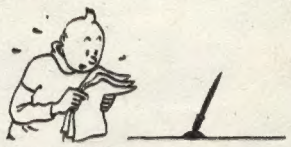

Willy Polaster, Aalst. — Je lange, keurige brief deed me veel genoegen. Als jij zo verder gaat, kom je later zeker als tekenaar in de Kuifjesploeg ? Met talent, veel geduld en doorzettingsvermogen bereikt men heel veel, hoor ! Laat je dus maar niet ontmoedigen, « Keulen en Aken werden ook niet op een dag gebouwd », zegt het spreekwoord. Dat je mama af en toe eens kijft over zoveel paperassen, begrijp ik best. Hartelijke groeten.

Hans Ravensteen, Gent. — Je bent dol op auto's. Wil je een collectie aanleggen van al de modellen der verschillende merken ? Er zijn reeds zulke collecties in de handel, b.v. in de dozen van de lekkere kaas « Le Bon Suisse ».
Beste groeten.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE door Bob DEMOOR

KORTINGSBON CIRKUS

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

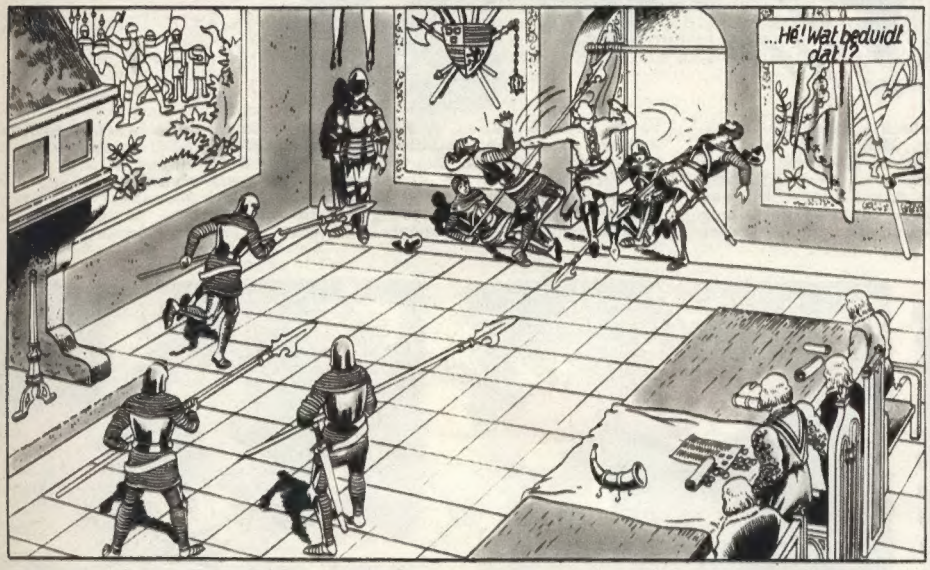

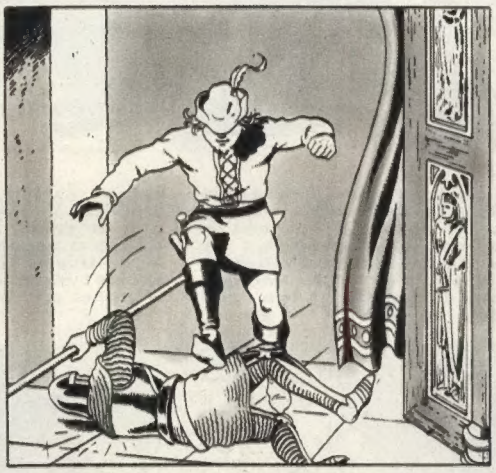

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Sancho Panza, de schildknaap van Don Quichotte, is koning van een eiland gekroond. Hij doet zijn nachtronde en hoort een verdacht gerucht...

Sancho verneemt dan gelukkig dat het slechts twee vechtersbazen zijn en keert naar zijn paleis terug. Hier geeft hij terstond het bevel alle armen van zijn land te verzamelen. « Niet om hen op te sluiten, doch om te onderzoeken of ze werkelijk arm zijn, zo ja zal ik hen helpen ! » De volgende dag dikteert hij nog tal van bevelen en wetten die zo nuttig en goed bleken dat ze nog lang behouden werden onder de naam : « Grondwet van de grote vorst Sancho Panza ». Daar Sancho thans meer werk heeft met wetten, processen, statuten, enz. dan met lekkere hapjes te smullen, wordt hij ziek. Hij legt zich te bed en hoopt al zijn zorgen en vermoeienissen te vergeten in een verkwikkende slaap, doch nauwelijks heeft hij de ogen gesloten of hij hoort een lawaai van alle duivels ! Sancho springt recht en luistert... Trompetgeschal, klokgelui ? « Wat gebeurt er ? Gaat mijn eiland verzinken ? »

Minstens twintig personen stormen de kamer van Sancho binnen en roepen : « Te wapen ! Er zijn vijanden op het eiland ! Ze vallen ons langs alle kanten aan en indien je ons met je wijsheid en dapperheid niet bijstaat, zijn we verloren ! » De mannen dragen wapens en lantaarns. De soldaten hangen Sancho een schild op zijn buik en een op zijn rug ! « Je moet zowel wapens ter verdediging als voor de aanval hebben, zegt de chef van de wacht. Met een schild op je borst en een op je rug, kunnen de vijanden je niet raken en kun je zelf flink doorslaan ! » Zodra ze buiten zijn, rollen de soldaten Sancho Panza over de grond, het doet geen pijn maar de ongelukkige kan zich niet meer oprichten. Wel honderdmaal lopen de soldaten over hem heen, trappen op zijn schilden en huilen en tieren : « Links ! Rechts ! Storm op de ladders ! Smijt ze eruit ! » Alsof alles echt is en het een strijd op leven en dood geldt.

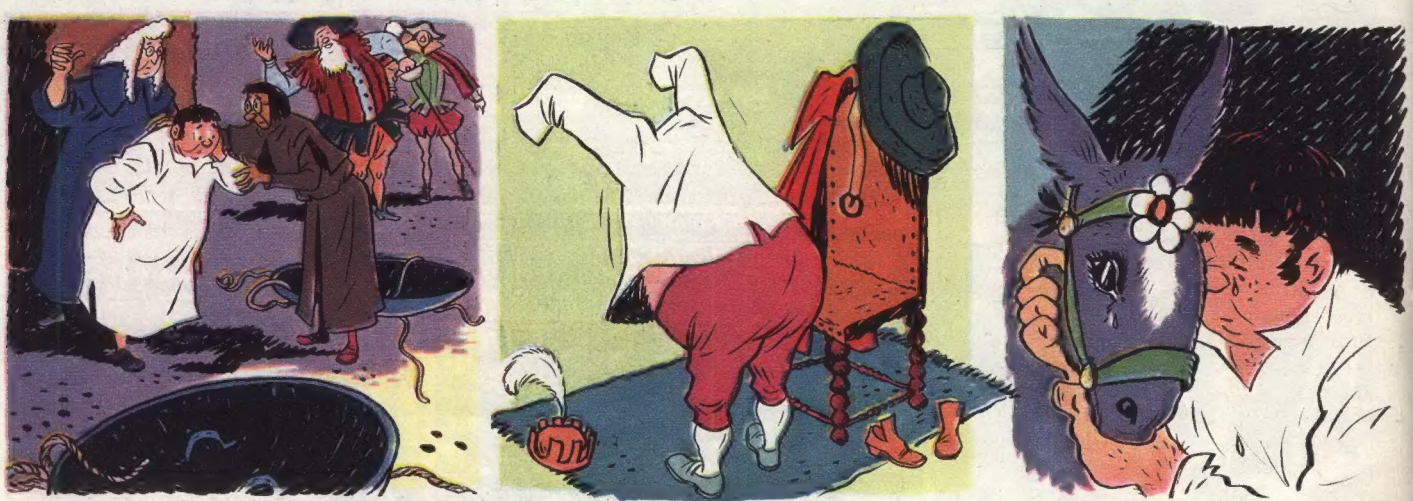

Eindelijk houdt het lawaai op. Men bevrijdt Sancho en vertelt hem dat de vijanden afgeslagen en in zee geworpen werden. « Ach, ik kan niet meer ! Zo ik hier een vriend heb, dat hij me dan een vingerhoed wijn geeft en mijn zweet afdroogt. De vijanden hebben me geradbraakt ! Maar ik leef nog ! God zij dank !... Toch ben ik minstens voor de helft dood. » Terug in zijn paleis, sluit Sancho zich in zijn kamer op, gooit zijn prachtig gewaad af en trekt zijn eenvoudig plunje weer aan. Hij is zo moe dat hij zich met moeite kan recht houden. Bij 't eerste morgenkrieken staat hij op en zegt : « Ik verlaat het eiland, waar ik niets dan zorgen en miserie kende ! Ik dacht dat een koning alleen lekker at en dronk... Maar daarin heb ik me vergist. » In de stal ziet hij Grauwtje en omhelst hem met tranen in de ogen. « Kom, m'n beste, met jou heb ik altijd in vrede en geluk geleefd. We verkiezen de vrijheid... Ik ben niet geboren om koning te zijn. Kom, Grauwtje, ouwe jongen, kom ! »

(Wordt voortgezet.)

OPGELET VRIENDEN !

Grote Prijsvraag SIMMONS De Schoonste Droom !

HOEVEEL NACHTEN DROMEN JULLIE VAN WONDERBARE AVONTUREN EN FANTASTISCHE REIZEN ? 'S MORGENS BIJ HET ONTWAKEN IS ALLES OP SLAG VERDWENEN ! WEL, WIJ GAAN EENS SAMEN DROMEN...

REGLEMENT

1° De Grote Prijsvraag « Simmons » — De Schoonste Droom — is gratis en voorbehouden aan alle lezers van « KUIFJE » die **na 1 Januari 1934** geboren werden.

2° De Prijsvraag is verdeeld in vier vragen. Om geldig te zijn moeten de vier oplossingen ons samen opgezonden worden op een formulier dat in ons blad zal gepubliceerd worden.

3° De antwoorden worden verbeterd door de Directie van de N.V. Simmons. Tegen de beslissingen van Simmons kan geen beroep worden aangetekend. De resultaten van de Prijsvraag worden in « Kuifje » gepubliceerd.

Hier volgt de lijst van de mooie prijzen welke aan de 450 winnaars zullen geschonken worden. Doe mee, want je hebt een kans !

PRIJZEN

EERSTE PRIJS : Een volledig uitgeruste AJAX-fiets « Hurricane » met versnelling, electrisch licht en een radiotoestel : « Tom-Thumb-AJAX », type « auto-special » dat op het stuur van de fiets is aangebracht, met telescopische antenne. De radio speelt terwijl je fietst, bij alle weder en op alle plaatsen.
Waarde : Frs. 5.400.—

●

2e PRIJS : Een luxe-doos TRIX met twee Amerikaanse elektrische treinen, reizigers en goederen met twee snelheidsregelaars en alle bijbehorigheden.
Waarde : Frs. 4.320.—

●

3e PRIJS : Een draagbaar radiotoestel met een schouderriem als antenne, merk ROMAC, muziek op alle plaatsen, geschikt voor camping, enz...
Waarde : Frs. 3.500.—

●

4e PRIJS : Een AJAX-fiets « Hurricane ».
Waarde : Frs. 2.840.—

●

5e PRIJS : Een luxe-doos TRIX, met twee elektrische treinen, twee snelheidsregelaars en bijbehorigheden.
Waarde : Frs. 2.430.—

6e prijs : Een doos « Mototrix » TRIX voor mechanische konstrukties met motor.

7e en 8e prijs : Twee fotoapparaten KODAK « Brownie-Reflex ».

9e prijs : Sporen TRIX voor elektrische treinen.

De winnaars der VIJF EERSTE PRIJZEN worden uitgenodigd op de kantoren van « SIMMONS », vergezeld van hun ouders, aan wie ze zelf gratis volgende prijzen kunnen aanbieden :

1e Prijs : Een prachtzetel SIMMONS type « Marcel ».
Waarde : Frs. 3.750.—

2e Prijs : Een mooie SIMMONS-matras type « Quiétude ».
Waarde : Frs. 3.205.—

3e Prijs : Een mooie ligstoel SIMMONS « Sutan-Cot ».
Waarde : Frs. 2.560.—

4e Prijs : Een prachtmatras SIMMONS type « Bien-Etre ».
Waarde : Frs. 2.120.—

5e Prijs : Een gemakkelijke zetel SIMMONS « Marie-Jeanne ».
Waarde : Frs. 1.950.—

Van de 10e tot de 12e prijs : Drie volledige elektrische uitrustingen voor fietsen (AJAX).
Van de 13e tot de 15e prijs : Drie kilometriques voor fietsen (AJAX).
16e prijs : Een dubbele transformator TRIX voor elektrische treinen TRIX.
17e prijs : Een doos « Trici-TRIX » voor alle elektrische konstrukties.
Van de 18e tot de 23e prijs : Zes vulpennen PELLETIER.
Van de 24 tot de 26e prijs : Drie jaar-abonnementen op « KUIFJE ».
Van de 27e tot de 32e prijs : Zes speciale anti-chocs-AJAX om op een fiets te plaatsen.
Van de 33e tot de 38e prijs : Zes woordenboeken.
Van de 39e tot de 44e prijs : Zes voetballen nr 3 of 4.
Van de 45e tot de 50e prijs : Zes abonnementen van zes maanden op « KUIFJE ».
Van de 51e tot de 60e prijs : Tien maal 12 rollen behangpapier-KUIFJE v.d. firma Hendrix.
Van de 61e tot de 70e prijs : Tien dozen met 1 kgr. bonbons « COTE D'OR ».
Van de 71e tot de 80e prijs : Tien dozen schrijfpapier KUIFJE « Pelletier ».
Van de 81e tot de 90e prijs : Tien abonnement van drie maanden op KUIFJE.
Van de 91e tot de 150e prijs : 60 boeken van de Boekhandel WAGRAM.
Van de 151e tot de 200e prijs : 50 omslagen briefpapier KUIFJE « Pelletier ».
Van de 201e tot de 300e prijs : 100 boekjes « decalcomanies-KUIFJE (18 onderwerpen).
Van de 301e tot de 450e prijs : 150 boekjes « decalcomanies-KUIFJE (12 onderw.)

VRAGEN

1) **In dit nummer en ook in de drie volgende afleveringen van « KUIFJE » vertellen we vier dromen. We vragen jullie de dromen te rangschikken volgens jullie voorkeur.**

2) **We vragen jullie eveneens op volgende vraag met drie lijnen te antwoorden (op het formulier) : WAAROM KOOS SIMMONS « DE SCHOONSTE DROOM » ALS TITEL VAN DEZE PRIJSVRAAG ?**

Nu volgt de eerste droom van de GROTE PRIJSVRAAG der wereldvermaarde SIMMONS-matrassen.

We wensen jullie veel geluk, vrienden !

« Ik stond alleen op het strand. Geen mens was er heinde en ver te bespeuren. Ik volgde een wit wolkje dat langs de hemel dreef, toen plots twee mannen naast mij uit de grond oprezen en me brutaal knevelden. Ik was sprakeloos van angst ! Het wit wolkje kwam als een meteoorsteen uit de hemel en raakte de golven; het verwekte een hevige beroering en dan zag ik een majestatisch zeilschip zacht op en neer wiegen. Het strand was plots met diamanten-tegels belegd en het zeilschip lag voor de ree. Een reusachtige grijsaard kwam op me toe, al mijn schrik was verdwenen en ik voelde me zo licht als een pluimpje. De grijsaard hief de hand op en de koorden vielen van mij af... De twee schurken veranderden in insekten. Een blauwe damp omhulde heel het landschap. Opeens stond ik in een zaal met besterde zoldering gestut door zuilen uit louter goud. Een grote menigte knielde voor de troon waarheen de grijsaard me leidde over een bloementapijt... De grijsaard was gekleed met roodfluwelen mantel. Als hij bijna aan het verhoog gekomen was, draaide hij zich om, sprak tot de menigte :

« Vrienden, hier is het Land van Vrede en Vriendschap. Totnogtoe heb ik jullie geleid, doch nu is het tijd dat ik het bewind overdraag aan iemand met een jong en edel hart. Hier is diegene welke ik uitgekozen heb. Juich jullie koning toe ! »

De grijsaard dwong me op de troon plaats te nemen en onzichtbare handen legden de roodfluwelen mantel op mijn schouders. Alle aanwezigen waren rechtgestaan en ik zag voor mij niets dan lachende, mooie gezichten, vol vertrouwen. Ze jubelden van geestdrift...

Toen werd ik wakker !... »

Volgende Donderdag volgt de tweede droom !

PRIJSVRAAG SIMMONS DROOM N° 1

Jean Philippe RAMEAU

Was een niet-alledaags komponist.

Jean-Philippe Rameau was een Franse tijdgenoot van Bach en Händel, en zag het levenslicht te Dijon in het jaar 1683.

Heel jong nog had hij een uitzonderlijke begaafheid voor muziek en begon reeds als kind te componeren. Tijdens de lessen in de klas kribbelde hij geestdriftig het ene papier na het andere vol noten.

— Rameau, wat schrijf je daar ?

— Rameau, wat schrijf je daar?

— Noten, meester.

— Breng dat papier hier, donderde dan de meester...

En het waren inderdaad niets anders dan muzieknoten die op het papier stonden. De meester was het met deze muziekijver niet eens, en vond dat toekomstige componisten eerst moeten leren zonder fouten schrijven!

* * *

Op achttienjarige leeftijd heeft de reiskoorts Jean-Philippe Rameau te pakken. We zien hem eerst te Milaan, doch voor niet lang, want de verte lokt hem en hij trekt van stad tot stad, leeft als een zwerver en verdient z'n brood met hier het orgel te bespelen en ginds als violist een kermis of bruiloft op te vrolijken.

In 1702 wordt hij orgelist in de kathedraal van Clermont. Met zijn vooruitstrevend, avontuurlijk karakter is het niet moeilijk te raden dat hij met de geestelijke overheid voortdurend op oorlogsvoet leefde. Op een avond tijdens een plechtig lof, besloot Rameau de aanwezigen een poets te bakken. Hij zette zich aan het orgel en fantaseerde er lustig op los; met opzet overstroomde hij de machtige kathedraal met grove wanklanken. Heel de stad sprak er schande over en de gevolgen van de geschiedenis kan men raden! Rameau werd vriendelijk verzocht de stad te verlaten... Hij trekt naar Parijs en kent er zwarte armoede. Het is hier dat hij zijn eerste werk uitgeeft. Later keert hij naar Clermont terug en voltooit er zijn studies over de harmonieleer: dat was trouwens het allereerste boek dat over dat onderwerp handelde.

Een schandaal te Clermont.

* * *

Jean-Philippe Rameau stond dus gekend als een zonderling iemand en om aan deze titel en zijn gewoonten geen afbreuk te doen, huwde hij in zijn drie en veertigste levensjaar een meisje van negentien Lentes. Ze heette Marie-Louise Mangot en had een heel mooie stem. Het is wellicht daarom dat Rameau opera's begint te componeren. Helaas, driemaal helaas, het Franse publiek wil er niets van weten en de critici al evenmin. Er worden spotgedichtjes op de componist gemaakt, doch Rameau stoort zich hieraan niet, en werkt voort. Hij componeert niet minder dan zes en dertig opera's, waaronder de meest bekende : « Les Indes galantes », « Castor et Polux » en « Dardanus ».

Aan ironie ontbrak het Rameau tijdens zijn hele leven niet. Als hij reeds grijs en gebogen is, zegt hij : *'k Krijg alle dagen meer lust, maar het genie laat me in de steek,* dat belette hem niet van in zijn 77e levensjaar « Les Paladins » te componeren, een opera die zeker waarde heeft. Hij stierf in 1764 op de ouderdom van 81 jaar.

In het huwelijksbootje.

Jean-Philippe Rameau is één der grootste Franse componisten en is bij het publiek nochtans nooit zo geliefd geweest als vele andere. De oorzaak hiervan is wellicht het feit dat Rameau niet spontaan uit het hart, maar wel met zijn geest componeerde. Z'n muziek blijft altijd min of meer koud en nuchter.

De journalistiek... Wat een hondenleven

De hoofdredacteur van de « Courant », een man van gewicht, is hypermodern. Z'n hoofd is een registreermachine voor laatste nieuwsjes en z'n hersens de verzamelplaats van gecondenseerde geleerdheid. Zijn motto is : Wees kort !

— Alles kan samengevat worden, mijne heren, zegt hij iedere morgen tot zijn redacteurs, zelfs de verzen van Prosper van Langendonck en... ze zullen hierdoor niets van hun schoonheid verliezen !

Op zekere dag brengt een van z'n redacteurs een artikel getiteld : Een tragisch ongeval trof het vredige dorp Z... in West-Vlaanderen.

Het verslag begon als volgt :

« Donderdag jl. toen dhr A. J., herbergier, z'n gelagzaal wou sluiten, kreeg hij opeens het idee... » Zonder de rest nog te lezen, meet de hoofdredakteur de lengte van de tekst met het oog en zegt:

— Neen, neen en nog eens neen! Veel te lang... Veel te lang... Inkorten!

— Goed, baas, antwoordt de journalist.

Hij neemt het artikel, zet zich voor z'n schrijfmachine en begint opnieuw. Een half uur later klopt hij weer aan bij de hoofdredakteur...

— Ik geloof dat het nu goed is, 'k heb de helft gesnoeid.

De hoofdredakteur werpt een oogslag op de copij, fronst de wenkbrauwen en zegt:

— Het is nog driemaal te lang. Herbegin... Laat alle onnodige woorden vallen... Er blijft nog altijd genoeg over.

— O.K. !

De redacteur begint opnieuw en legt tien minuten later z'n proza voor aan de chef.

— Alle drommels! Te dom om helpen te donderen! M'n beste, wat versta jij onder inkorten? Waarom doe je niet wat ik je vraag?

De redakteur draait zich om, want hij voelt dat z'n bloed bijna 't kookpunt nadert, zet zich voor z'n schrijftafel en zucht : « Een hondenstiel... een hondenstiel ! » en herbegint...

De volgende morgen las men in de Courant *onder de rubriek der « gebroken armen en benen » volgend bericht:*

Z... De herbergier A.J. ontstak z'n vuurslag om te zien of er nog voldoende benzine in de vergaarbak was. Er was nog benzine!...

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoer zijn te Kaïro. Kaddoer heeft kennis gemaakt met een lief meisje, dat lekkere taarten bakt. Terwijl hij smult, voelt hij zich opeens onbehaaglijk...

In de vreemdeling, die hem bespiedt, erkent Kaddoer zijn eeuwige vijand : de Khan !

Verdorie ! ik moet er uit bollen zonder dat hij me volgt.

Ik moet hier weg geraken zonder dat die bedelaar in boernoe mij ziet. Ik ben misschien een beetje kort... Staatsgeheimen!

Kom langs hier en vrees niets, hoogedele vriend !

Langs het keldergat komt Kaddoer in een nauwe steeg terecht... Wat hem aan zijn vroegere belevenissen doet terugdenken.

Adios !

Tot weerziens!

De Khan trekt zich terug. Kaddoer loopt naar de achterkant van de winkel.

Wat is er ?

Saïka! Bij de baard van de profeet, wees stil...

Als Timoer gewaar wordt dat hij de bus miste, is hij natuurlijk nijdig, maar...

Wacht, ik weet waar die opgeblazen kop verblijft.

Jij ? Wie ben je ?

Dat gaat je niks aan ! Maar ik wil me wreken op die windbuil. Volg me !

Graag !

Luister, indien je me de dikke laat, geef ik je de andere « cadeau » ! Ik heb ook een plan...

Ik ben één en al oor !

Iedere avond komt de blinde fluitspeler Selim en zijn gids naar hier, ze krijgen toegang tot de binnenplaats om daar enkele muntstukjes op te rapen. Ze staan altijd onder die kokospalm. Indien wij hun plaats innemen is de rest kinderspel !

Akkoord ! Kleksiag negen uur kom ik voor de moskee van de Suleïman. Deïk !

En de schone Oetchi, door straatbengels uit zijn zoete gevangenis bevrijd, brengt Timoer naar het huis van Ben Mobarek...

Hier is zijn kamer !

Ja, maar hoe moet ik er bijgeraken ?... En ze zijn met twee !

Hoe is die duivelse Khan nu in Kaïro geraakt ? Ach, dat kunnen we niet zeggen,. want jullie zouden het niet geloven... Zeker is dat hij schuimbekkend van woede Ksar-Haber-Nahr verliet...

Onmogelijk uit te vissen waar ze zijn. Na Bassorah kunnen we heel Arabië onderste boven zoeken !

Wees kalm, meester. Stuur er de Israëliet Ezechiel van Jacob op uit. Hij weet alles.

Bij al wat je lief is, help me uit de nood !

't Is heel eenvoudig ! Lang geleden heb ik eens het afgedankte oorlogstuig opgekocht van de Laplanders en nu heb ik nog wel twee vliegende tapijten met grote aktiestraal !

We zijn gered, meester ! Vooruit !

Timoer en Ben-el-Ukz volgen de Israëliet die een magazijn heeft in een achterbuurt...

Indien we de beste stukken van deze twee tapijten aaneen flikken, hebben we er één dat bruikbaar is.

Rep je, want ik heb haast !

Dank zij de tussenkomst van de Israëliet, kan Timoer Bassorah verlaten... Hij bezoekt een paar belangrijke steden en dan bracht zijn gelukkige ster hem naar Kaïro...

Er hapert iets aan dat tapijt... 'k Zal er maar beter hier afstappen... Ze kunnen in ieder geval niet vóór mij hier zijn.

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer luitenant Redeski te zoeken die sedert verscheidene weken vermist is. Vol onrust over het lot van de jonge lieden, hebben de adminstrateur Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie uitgerust en komen weldra terecht in een streek waar nog voorhistorische mensen leven. Ze worden gevangen genomen en opgesloten in de tempel. Hier vinden ze de ongelukkige Wanda. Op vraag van Wanda heeft Mâa-Wang, de leider der Rode Mensen, de Lursac en pater Ravennes bevrijd. Tijdens hun vlucht worden ze echter door de Moï-krijgers aangevallen...

VOOR de deur gekomen, beziet hij hem voor de tweede maal, zonder te begrijpen : hij ziet hem de arme openslaan, wankelen, neerstorten, met een diepe wonde in de zij. Lursac snelt op hem toe : de man houdt hem tegen, buigt zich voorover, neemt hem op met de linkerhand, en schrijdt over de drempel van de deur. Na hem dringen Pierre en een twintigtal jagers brullend in de gang. Tussen de muren, verlicht door de driepikkels, vluchten enkele krijgers met toverheksen. Dan sterft het krijsgehuil achter hen weg. Weer omgeeft hen de stilte, slechts verbroken door hun zwaar hijgen...

Buiten blijven ze staan op de grote binnenplaats. In een hoek onder een boom staan de zes olifanten van de expeditie; hun geleiders, die geboeid zijn, huiveren als zij die vreemde wezens op zich zien afkomen.

Onder de verblekende hemel, met sterren bezaaid, steken de boven elkaar geplaatste gebouwen hun daken in de lucht. De

Hij hield het magere lichaam tegen zijn borst gedrukt.

lucht is lauw en zacht; een nauwelijks merkbare bries draagt het machtig ruisen van het omringende woud tot bij hen. Rond hun leider verzameld, wachten de jagers. Mâa-Wang legt het lichaam van de pater op de grond, en kijkt om zich heen. Hij ontwaart de olifanten, en gaat er heen. Verdwaasd, met een diepe snede in het voorhoofd, zet Pierre zich op de stronk van een banyan neer. Machinaal vaagt hij nu en dan het bloed van zijn voorhoofd. Zijn spieren ontspannen zich onder de afmatting : roerloos, terwijl zijn hart gejaagd klopt, blijft hij daar zitten. De slaap overmant hem, hoe hij er zich ook tegen verzet. Hij wil opstaan en lopen, maar zijn kwijnende wilskracht ondersteunt hem niet meer : fut- en hopeloos leeg blijft hij zitten.

Ginds onder de boom maakt Mâa-Wang een geleider los, helpt hem boven op een dier. Samen keren zij naar de stam weer. Daar spreekt de leider enkele korte afgebeten woorden. Twee man tillen Pierre op en dragen hem naar de neergeknielde olifant. Mâa-Wang belast zich met de missionaris : weer neemt hij hem in zijn armen en komt vooruit met tegen zijn borst het grote, magere lichaam, als draagt hij een kind. Pierre voelt vaag dat men hem op het dier vastbind; wat later voelt hij een bruuske, deinende beweging en gist dat het dier is rechtgestaan. Maar met al zijn wanhopig, bijeenvergaarde kracht slaagt hij er niet in om zijn oogleden te openen. Daarom laat hij zich gaan met gebroken wil.

Mâa-Wang heft de hand. De olifant, gevolgd door de stam, komt in beweging, schrijdt onder het lange gewelf door, om weer voor de tempel te verschijnen, waar hij stil staat. De jagers, rond hun leider geschaard, schijnen op iets te wachten. Hij strekt de arm uit en met een breed gebaar wijst hij hen het onmetelijk land daar voor hen — de onbegrensde streek, vaag verlicht, waar men ten alle kanten een zee van bergruggen, bergkammen en hoogvlakten vermoedt.

— Ik had jullie beloofd jullie naar de grote jachtgebieden te leiden, naar het Land-Zonder-Wallen. Ginds strekt het zich voor jullie uit... Gaat... ik blijf... Een ander zullen jullie verkiezen om de Man-die-voorgaat te worden.

En hij zwijgt.

Om hem heen zwijgen ook de jagers: ze aanschouwen die nieuwe wereld die hun aangeboden wordt. Op hun aangezichten kon men de verscheidene gevoelens lezen die hun hart vervullen : blijdschap, de woeste drang naar de onbegrensde verten, waar ze voortaan zouden doorheen trekken; de vrees ook voor het « Onbekende ». Plots neemt één onder hen een besluit; de anderen op hun beurt verwijderen zich in groepjes.

Mâa-Wang ziet ze heengaan; wanneer ze nog enkel kleine stippen zijn in de verte, keert hij zich naar de begeleider.

— Je bent vrij... Ga heen. Breng die twee weer vanwaar ze kwamen.

Zonder een antwoord af te wachten, neemt hij zijn zware knots op en slaat er mee op de rug van de olifant die zich op weg begeeft. Een ogenblik nog aarzelt hij, volgt met de ogen het zich verwijderende dier ginds op de hellingen van de Pou-Kas, met op zijn flank twee geboeide lichamen...

* * *

Met zijn zware en deinende stappen was de olifant de groene schaduw van het woud ingegaan. Tegen zijn flank aangebonden rilde Lursac met open ogen; om hem heen zweefde de rottende stank van het woud. Het leek wel of zij in een broeikas voortliepen. De plantengroei werd dichter. Hier en daar schemerde iets van het daglicht doorheen het zware lover, net als licht dat doorzijpelt tot op de bodem van de oceaan. De verlichting van een graf.

Zo verlopen er uren; dan werd het stilaan donkerder. Een vieze nevel kroop over de grond in slange slierten, zich aan de boomstammen vastzuigend. De schemering kreeg een donkerder tint, werd als het ware paars; en schoof daar als een rode pijl doorheen. Dan viel plots de duisternis in, overstroomde het gebergte, drong binnen tot in de donkerste hoeken van het woud. Nog steeds drijft de geleider het dier verder. De nachtelijke stemmen waren opgestaan en onbekende roepen gingen doorheen het woud. Pierre ijlde. Grote schaduwen, onwezenlijk en vreemd, dansten en dwarrelden voor zijn ogen. Het riep in hem beelden op, droom- en spiegelbeelden en met wat hem aan krachten overbleef, joeg hij die beelden achterna. Hij sliep niet meer; hij bleef roerloos al maar door turend naar de grote nacht daar voor hem...

Wordt voortgezet.

EEN GELEGENHEIDSKOOPJE !

De grote Engelse schrijver Bernard Shaw heeft de gewoonte in zijn boeken een opdracht te schrijven. Op zekere dag ontdekte hij bij een boekhandelaar, te midden van een hele reeks werken die « per occasie » verkocht werden, z'n boek « Pygmalion » met een lange opdracht, die er door hem zelf ingeschreven werd. Hij wou het boek aan zijn vroegere eigenaar terugzenden met de woorden : « Met mijn herhaalde eerbewijzen ! »

— Hoeveel ? vroeg hij aan de boekhandelaar.

— Gewoonlijk vraag ik voor dat boek 12 sh.; maar in dit exemplaar heeft een of ander onnozelaar heel de linkerbladzijde volgekribbeld. Ik laat het u voor 3 sh...

Snelheidsverlies is gevaarlijk!

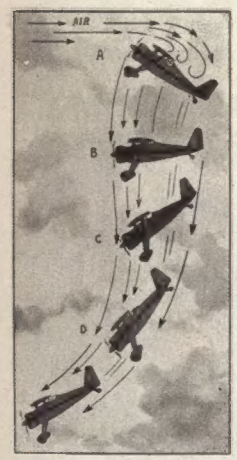

De verschillende phasen van een snelheidsverlies.

Onze vriend, de piloot, ziet er maar bleekjes uit vandaag!

— Wat is er aan de hand?

— Voor 't ogenblik niets, antwoordt hij lachend, maar er had iets kunnen gebeuren!

EEN kwartuur vóór je hier toekwam, deed ik een proefvlucht met mijn toestel en moest op zeker moment een « snelheidsverlies » registreren !...

— Snelheidsverlies ?... Wat is dat ? Leg me dat eens uit ?

— Het is heel eenvoudig. Het gebeurt dat een vliegtuig plots zoveel van z'n snelheid verliest dat het zich niet meer in de lucht kan houden. Conclusie : men valt ! Niet als een steen, omdat men nog vleugels heeft maar, die maken de taak van de piloot toch niet gemakkelijker ! Na een min of meer sierlijke zwaai, begint het toestel een duizelingwekkende spiraal en zo krijgt men de motor soms niet meer aan gang.

Ik moet hier echter aan toevoegen, dat vele piloten soms « snelheidsverlies » maken voor hun plezier. Dan wordt het een acrobatie ! Het is gewild en dus vanzelfsprekend ook minder gevaarlijk. De manœuvre is niet ingewikkeld.

Ik hou me eerst boven de horizontale lijn. Zohaast het « snelheidsverlies » heeft ingezet, valt het toestel van A naar B (zoals je ziet op tek. I). Dat noemen wij het « neerslaan ». Op B. neemt men terug de nodige snelheid, met de stuurstang lichtjes naar voor te drukken, duik ik naar beneden (C). Na de duikvlucht begin ik dan weer te klimmen door de stuurstang naar mij toe te trekken (D).

Het spannendste moment is vanzelfsprekend punt A, nl. op het ogenblik dat het vliegtuig valt. De lucht drukt als razend tegen het bovenste vlak van de vleugel, en men heeft de indruk dat men gaat te pletter storten als een steen. Dadelijk na het « neerslaan » slaakt met een diepe zucht van verlichting; de machine vliegt opnieuw.

En nu de spiraal.

DE SPIRAAL

De spiraal wordt op dezelfde manier als het « snelheidsverlies » begonnen. Volg je nog ?... Goed dan... Zodra de machine op haar neus duikt — ik heb het inzicht een spiraal naar rechts te maken — druk ik op het rechter pedaal en ik trek de stuurstang naar mij toe. Dadelijk begint het toestel te dalen tot B terwijl het kegelvormige kringen maakt. Wil ik aan deze beweging een einde maken, duw ik de stuurstang vooruit en druk het pedaal helemaal naar beneden, in de tegenovergestelde richting van het toestel. (Dus in dit geval naar links.) Zodra het toestel uit de spiraal komt, richt ik het op en begin te stijgen (C). Weet je nog hoe ?

*

De volgende maal leer ik hoe men landt... zonder stukken te maken !

Dat is heel wat moeilijker dan het eruit ziet, hoor ! Tot binnenkort, vrienden !

Wat er gebeurt wanneer men zonder wielen landt.

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN VRESELIJKE HISTORIE...

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

Jo en Jetje hebben New-York bereikt. Terwijl ze handtekens uitdelen aan de menigte, gaat de neef van Pump naar het hotel...

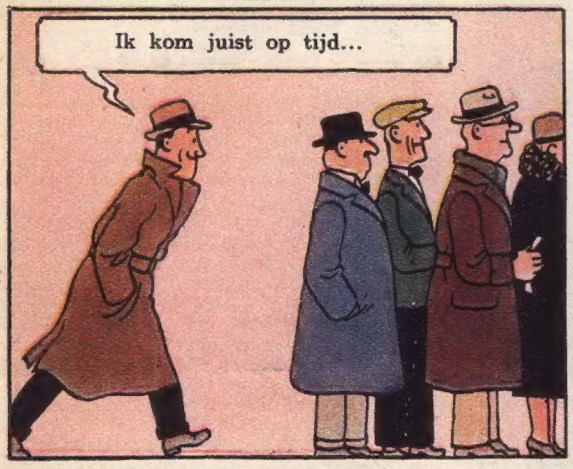

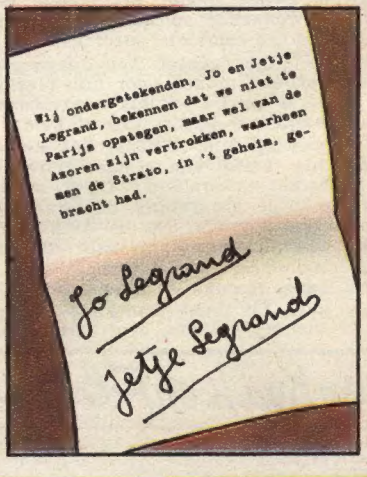

De volgende morgen...

EEN HANDIG BEDROG

—o—

DE STRATO H. 22 IS IN WERKELIJKHEID VAN DE AZOREN OPGESTEGEN !

Dat schrijft Herbert Jones en... hij wil ook bewijzen dat het waar is.

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje en de kapitein hebben prins Abdullah teruggevonden. De detektieven Jansen en Jansens hebben aspirines genomen...

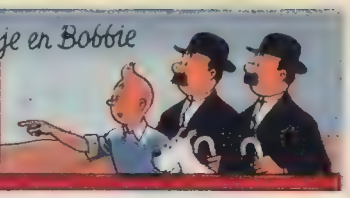

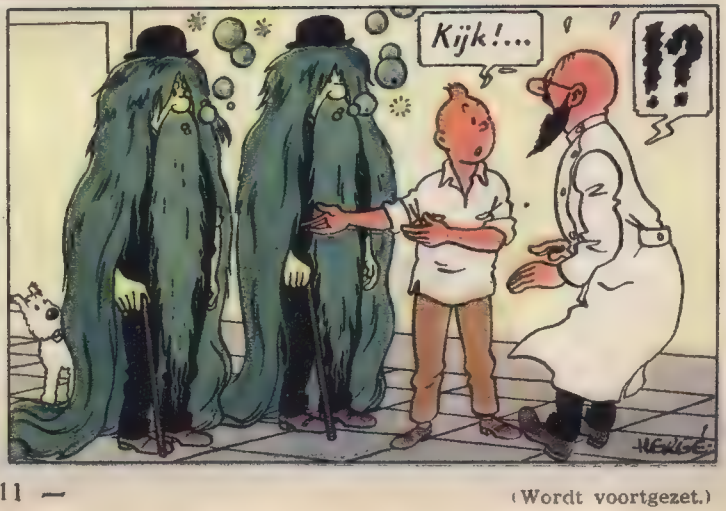

(Wordt voortgezet.)

GOYA

EEN SPAANS SCHILDER VAN EUROPESE BETEKENIS HIELD VAN STIEREN, HEKSEN EN SOLDATEN

Zelfportret van Goya.

FRANCISCO JOSE DE GOYA Y LUCIENTES of kortweg **Goya** werd geboren in 1746 en stierf in 1828. Zijn naam verraad reeds zijn Spaanse afkomst; het is de eerste schilder van Europese betekenis die Spanje na El Greco en Velasquez voortbrengt en hij mag de grootste schilder van zijn eeuw genoemd worden. Goya was hofschilder van de koningen Karel IV en Ferdinand VII van Spanje. Jullie weten nog dat ook Velasquez hofschilder was en we hebben samen zijn hoofse, mooie portretten bewonderd. Goya kreeg het erfgoed mee van deze grote schilder en toch penseelde hij niet zoals Velasquez. Goya ziet de mensen zoals ze zijn en dat is niet altijd mooi; de mens is ook met het dier verwant en Goya aarzelt niet er juist die trekken uit te halen. Door zijn kleurenspel van wit brengt hij deze trekken nog meer op de voorgrond. Van sentimentaliteit valt er bij hem niets te bespeuren. Kijken we maar even naar de portretten die hij van de koninklijke familie schilderde! Ze staan daar allemaal in hun stramme stugheid als ledepoppen die aan onzichtbare touwtjes bengelen. Karel IV, iedereen weet dat hij niet van de slimsten was, kijkt met een rood gezicht, dwaas en dom voor zich uit. Of het hof die schilderijen dan waardeerde? Zo ze Goya niet aan de deur wierpen, was het waarschijnlijk omdat ze zijn doeken niet begrepen en het niet tot hen doordrong hoe diep hij in de mensen zag en hoe raak en levendig hij hen weergaf.

Het stierengevecht.

Aan al de doeken van Goya merkt men, dat hij een mens was met een demonisch karakter en talent. Hij werkte onophoudend en van hem zijn 700 schilderijen bewaard, benevens een groot aantal etsen en prenten. Veel van zijn prenten zijn gewijd aan de stierengevechten waarvan hij, als volbloed Spanjaard, veel hield.

Voor een officieel doek hoefde men niet langer dan 20 tot 30 minuten te poseren.

— Ik wil uw kostelijke tijd niet roven, majesteit (of excellentie), zei hij dan, ik heb de voornaamste trekken. De rest mag u gerust aan mij overlaten...

Als we nu voor een schilderij van Goya staan, zien we maar al te goed dat men het inderdaad gerust aan hem kon overlaten.

Goya schilderde ook de inval der legers van Napoleon en de de terechtstelling van opstandelingen, kortom de oorlog met zijn angst en zijn miserie; met de bloeddorstigheid van de soldaten.

Na Amerika te hebben veroverd, neemt de

PLEXIPEN

1e prijs van de wedstrijd Lepine te Parijs, in België de eerste plaats in.

* Ze kan een grote hoeveelheid inkt bevatten.
* Omhulsel en buisje zijn in echt, onbreekbaar plexiglas.
* Punten in metaal.
* Het inkt-niveau is goed zichtbaar.
* Gebreveteerd pomp-systeem.
* Snijvlak in eboniet en pen met irridium-punt.
* Perfekte werking verzekerd.

GRATIS

Als propaganda en bij uitzondering bieden wij de lezers van dit blad, welke ons onderstaande bestelbon binnen de *10 dagen* terugzenden een bijpassende **kogelpen**.

BESTELBON

Gelieve me tegen terugbetaling van 85 frs. een « Plexipen », alsmede de bijpassende kogelpen te zenden.

Naam : .....

Adres : .....

Distribution Publicitaire, Anspachlaan, 47, Brussel.

— Voor 17,50 frs, meneer, asjeblieft !

Hoe maken we handpoppen ?

Nou, mijn goede vrienden, hebben jullie sukses gehad met de poppenkast ? Maar wellicht vinden jullie de poppen, die vooruitkomen, draaien, buigen, en hun armen en benen zwieren langs hun lijf, wel wat stijf ? Nou, dan heb ik hier vandaag wat anders voor te stellen, iets levendigers.

IN dit geval moet jullie scène nogal hoog geplaatst zijn, op ongeveer 1,75 m. van de grond, zodat jullie er recht kunnen in staan, zonder dat men jullie hoofd te zien krijgt. Natuurlijk ligt er geen vloer op die scène : de

toeschouwers zullen dat niet zien, vermits ze lager zitten.

Hoe nou de akteurs vervaardigen : ze bestaan uit niets anders dan een holle kop, en aan de hals is het kostuum vastgehecht. De koppen halen jullie bij een houtdraaier; de ingang van de hals moet breed genoeg zijn, zodat jullie er de wijsvinger in kunnen steken (kijken op de schets). De hals loopt uit op een kraagje waaraan de kleren worden gehecht.

De kleren ruim genoeg maken, en stevig naaien. Het kleed of de blouse moet wijd genoeg zijn, zodat jullie er gemakkelijk de hele hand kunnen in steken. De handen van de spelertjes worden uit triplex gesneden en vastgehecht aan het uiteinde van de mouwen. Voeten hebben de poppen natuurlijk niet; trouwens enkel het bovenlichaam, tot aan de gordel, mag boven de leuning uitkomen en zichtbaar zijn voor de toeschouwers.

Hoe nu die poppen maneuvreren ? Heel eenvoudig : de hand in hun kostuum steken, de wijsvinger in de kop, de duim en de middelvinger vormen de armen, en het voorste deel van het lichaam aan de kant van de handpalm. De poppen boven jullie hoofd laten spelen; naar gelang de beweging van jullie vingers, zal het akteurtje komische of dramatische gebaren uitvoeren. Jan Klaassen die zijn partner een pak slaag toedient... maar in dit laatste geval mogen jullie niet vergeten hem een dikke knuppel in de hand te steken !

ZONNEBLOEM.

Een avontuur van Cyrano

In 1643 maakt Cyrano de Bergerac kennis met de jonge Molière die toen te Parijs zijn loopbaan als toneelspeler begon en L'Illustre Théâtre gesticht had. Maar de concurrentie met L'Hôtel de Bourgogne, het beste toneel van Frankrijk, viel falikant uit voor Molière. Negen keer op tien moest hij voor lege zalen optreden.

Helaas, m'n beste Cyrano ! Het gaat slecht !... Drie mensen in de zaal ! We zullen de vertoning moeten uitstellen. Ach ! Indien we het volk toch maar eens hier konden krijgen !...

Ssst! Daar komt die vervelende Montfleury aan!

Montfleury: de verwaandste kwast van al de spelers van L'Hôtel de Bourgogne.

Ha ! Ha ! Wat 'n lijkbiddersgezichten. Jullie spelen zeker een tragedie van avond. Jullie hebben pech ! Maar welk verstandig mens zou naar *L'Illustre Théâtre* willen komen als Montfleury speelt ?

Kom bij ons ! We hebben nog een paar figuranten nodig voor de grap !

Die ezel heeft me een idee gegeven ! Laat me begaan...

Cyrano, komt in L'Hôtel de Bourgogne *binnen waar de vertoning begonnen is.*

Excuseer, vriend, ik heb een dringend werkje op het toneel...

Nauwelijks staat Montfleury op de planken, of Cyrano springt naast hem.

Montfleury, hier ben ik ! Ik engageer me voor de grap ! En nog beter : ik wil terstond met 't werk beginnen!

Jij zult natuurlijk de ster van de avond zijn ! Hopla ! Die pruik af, ze past als een vlag op een kikkerpoel !

Bandiet ! Dat zul je me betalen !

Maar in plaats van de degen te kruisen, vlucht Cyrano, tot ieders verbazing !

Ha ! Hij heeft schrik ! Neem hem gevangen !

Aangemoedigd door die vlucht, zet Montfleury hem achterna. Het publiek volgt ook.

Wel, jij dappere ! Je bent sterker dan Montfleury !

Zie je wel dat die schelm onbekwaam is zich te verdedigen ! Ik zal hem aan m'n degen rijgen !

Cyrano schuilt in een portaal. De menigte is intussen nog aangegroeid en bootst hen na...

Ditmaal heb ik je !

Maar Cyrano maakt ineens een halve draai. Montfleury is ontnuchterd...

Maar !... Dat... Dat is hier *L'Illustre Théâtre* !

Montfleury speelt in het *L'Illustre Théâtre* met Cyrano ! O ! Slechts als eenvoudige figurant

Hier neem ! Nog één ! Links ! Rechts ! En nog één ! De grap is kort, maar met zulk een uitzonderlijk akteur loont het wel de moeite !

Heeft het stuk jullie bevallen ? Dank ! En nu begint het blijspel ! Maar, geacht publiek, breng eerst Montfleury een ovatie, want het is aan hem dat we alles danken !...

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Lange Slang leverde uit jaloersheid de moeder van Corentin aan kapitein Jack uit. De twee schurken hitsen de Pawnee's tegen de Sioux op. Een blanke trapper kan Zwarte Bison en Corentin uit de handen der Pawnee's redden...

Doch zonder zich om het roepen van Jack te bekommeren, dringen de Pawnee's in het woud.

De oude trapper voelt dat de vijand hem op de hielen zit en spant alle krachten in... Hij kan niet meer...

Met een laatste inspanning geraakt hij op de dijk van een brede rivier.

De Pawnee's volgen zijn spoor en komen er even later aan.

Schuimbekkend van woede laat Jack zijn bondgenoten achter en stuift weg...

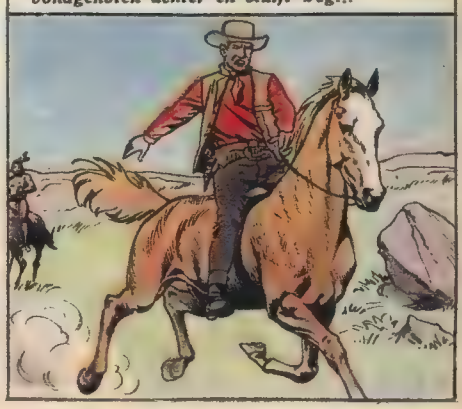

Wordt voortgezet.

JAN BART
de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Van nu afaan is het zeeleven van Bart, oorlogsgeschiedenis. De ene opdracht volgt op de andere. Begin 1693 moet hij graaf d'Avaux, tot gezant in Denemarken benoemd. naar zijn bestemming brengen. Na een maand is hij terug.

Alles liep opperbest van stapel.

De koning wil thans, in de eerste plaats voor zijn eigen kas en zijn eigen prestige zorgen. Te Brest wordt de hele oorlogsvloot onder 't bevel van admiraal Tourville saamgetrokken. Jan Bart moet er heen. Hij kapiteint op de « Glorieux », twee en zestig kanonnen en een drie honderd tachtigkoppige bemanning. Op een heerlijke Meimorgen zet de vloot koers naar 't Zuiden om de Engels-Hollandse koopvaardijvloot van Smyrna en van 't Oosten te kapen of te kelderen. Een zeemacht, die de beruchte Spaanse Armada evenaart, ja zelfs overtreft. Honderd negen en veertig oorlogsbodems die de bevolking van een grootstad bergt. Op de Zuidelijke kust van Spanje komt het tot een treffen. In de baai van Lagos wordt de Engels-Hollandse vloot uiteengeslagen. Vijf en veertig koopvaardijers worden gekelderd of in brand gestoken. Een aantal oorlogsbodems liggen op sleeptouw aangetuid. Onder de kapiteins heeft Bart het leeuwenaandeel voor zich gekozen. Hij boorde niet minder dan zes oorlogsschepen in de grond!

Langs de zeestraat van Gibraltar zeilt de zegevierende vloot de Middellandse Zee binnen. Jan maakt echter de optocht mede. Korvetten hebben ter hoogte van Tanger een groot Saletijns fregat van Algeriaanse zeeschuimers gesignaleerd. Voor de derde maal in zijn zeeloopbaan, moet Jan jacht maken op Turkenvlees. Ook ditmaal is Turkenvlees geen buit voor hem. De Saletijnse zeerover laat zich, buiten 't bereik van Bart's fregat, op de Afrikaanse kust stranden. Te Toulon vervoegt hij de hele vloot. Hij verblijft er echter niet lang. Hij loopt als verloren tussen die duizenden en duizenden zeelieden. Met de postkoets dweerst hij geheel Frankrijk, om na een reis van een en twintig dagen, weerom te Duinkerke, de zoute zeelucht van 't Noorden, breed en diep, op te snuiven. Voor een Vlaamse kaper is de Noordzee ruim genoeg.

Jan denkt, in familiekring, een paar weken rust te nemen. Maar van rusten is geen spraak.

In deze benarde tijd denkt iedereen te Duinkerke, op Jan Bart en Jan maakt vuisten in de broekzakken bij 't zien van de algemene nood en de rijkdom van een paar zwendelaars. Hij stelt voor grote hoeveelheden graan in Polen aan te kopen. Hij zelf, zal de graanschepen, op hun thuisvaart begeleiden en beschermen. Kapers lopen wel met graanschepen binnen, maar de buit komt bijna uitsluitend de zwendelaars ten goede. Veel andere

Jan Bart werd tot vlootkapitein bevorderd. Aan het hoofd van zijn vloot verricht hij de ene heldendaad na de andere. Hij is wijd en zijd bekend en beroemd. De Engelse en Hollandse vloten moeten ondervinden wie Jan Bart is!

zitten nog in 't ijs geblokkeerd. Halverwege Januari 1694 geeft hij de reders en de makelaars ten goede. Dit moet veranderen.

Hij is pas van een kruistocht tegen de Engelse visserij van Yarmouth thuisgekomen, wanneer hij bevel krijgt de graanschepen te gaan halen, die zich te Vleker moeten verzamelen. Jan wordt bevelhebber van een smaldeel van negen oorlogsbodems waarvan drie, Duinkerke en zes, Brest voor aanleghaven hebben. Midden November kiest Jan, met zijn drie fregatten zee. Een achttal dagen later zeilen ze Vleker binnen, waar de fregatten uit Brest ook binnenlopen, met drie Engelse oorlogsschepen, als prijsbuit, op sleeptouw, na een verbitterd zeegevecht, buitgemaakt. Jan heeft geen levensmiddelen genoeg aan boord om al het krijgsgevangen Engels zeevolk te spijzen. Op hun erewoord laat hij dan ook, de opgebrachte manschappen vrij. Maar deze gaan zich bij hun gezant beklagen, zodat Jan, op zekere dag, de havenkapitein ziet opdagen, die van hem de teruggave der gekaapte Engelse schepen eist. Hetzelfde spelletje heeft Jan, een paar jaren geleden, meêgemaakt. Hij weet dus wat hem te doen staat. Hij keldert een schip, verkoopt een ander en houdt het derde, het mooiste, voor zich. De hele buit is in dit laatste schip geborgen. Dertig graanschepen zijn inmiddels Vleker binnengezeild, om onder zijn bevel zee te kiezen. Twee Engelse eskaders wachten hem in de Noordzee af. Hij zeilt handig alle hinderpalen door en loopt met zijn graanschepen en zijn buit Duinkerke binnen, waar het in de haven en aan de kaaien een geharrewar en gejuich is van de andere wereld.

Jan wordt op de handen gedragen. Het volk heeft brood en de zwendelaars zijn verplicht hun gehamsterde koopwaar op de markt te werpen. Jan wordt naar Versailles ontboden. De 19 April ontvangt de koning hem in zijn weelderig slaapvertrek. Hij wordt ridder geslagen in de orde van de H. Lodewijk, onlangs door de koning gesticht. Een onderscheiding die slechts bij hoge uitzondering wordt verleend.

(Wordt voorgezet.)

Het stedelijk magistraat beveelt u de Engelse schepen vrij te geven!

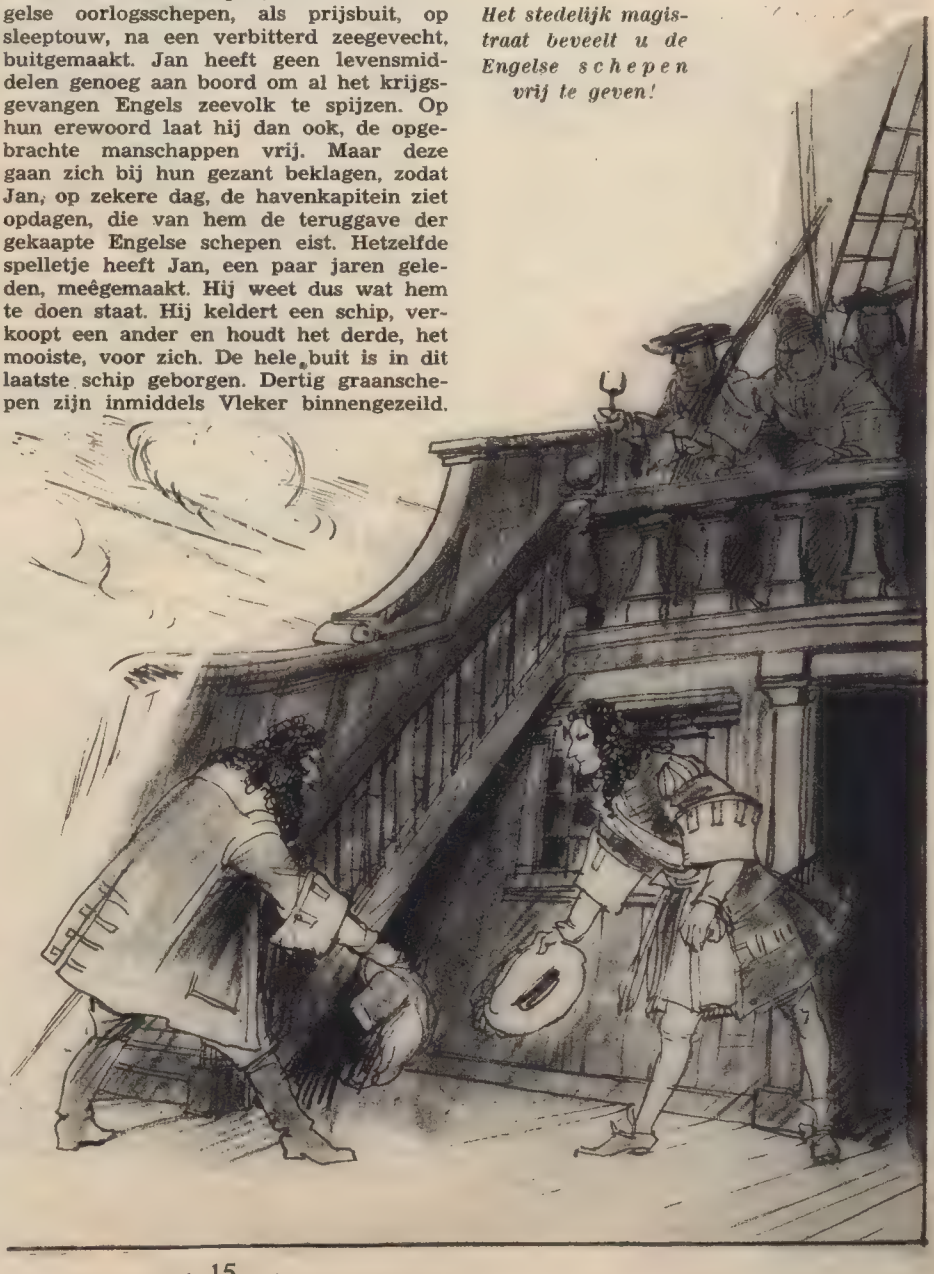

DE WITTE OLIFANT

De jonge Rudi is scheepsjongen aan boord van de « Tricanaria ». Het schip bevindt zich in de Indische Oceaan, waar een hevig onweder in aantocht is...

De matrozen voeren de bevelen uit en langzaam draait de boot in de gewenste richting.

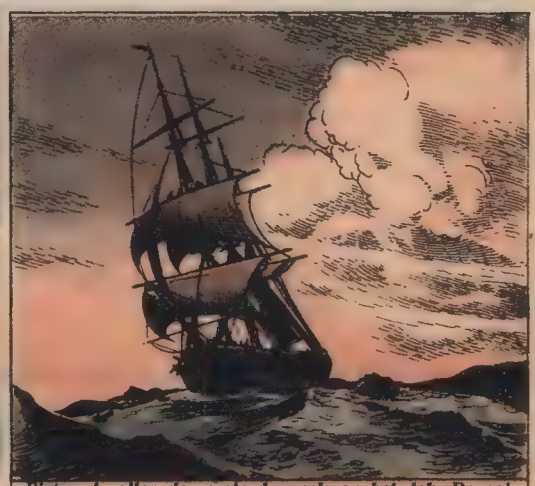

Pletsend vallen de eerste druppels op het dek. De golven beuken tegen de scheepsromp en met samenballing van alle krachten tracht de « Tricanaria » aan de gevaarlijke aanvallen te ontkomen.

De wind huilt en de schuimende golven slaan al hoger en hoger tegen de wanden van het schip ! De kapitein doet het marszeil strakker aantrekken. Als de nacht valt, is de storm in al zijn oergeweld losgebarsten. De bliksem doorklieft de lucht : de « Tricanaria » kampt tegen een typhoon.

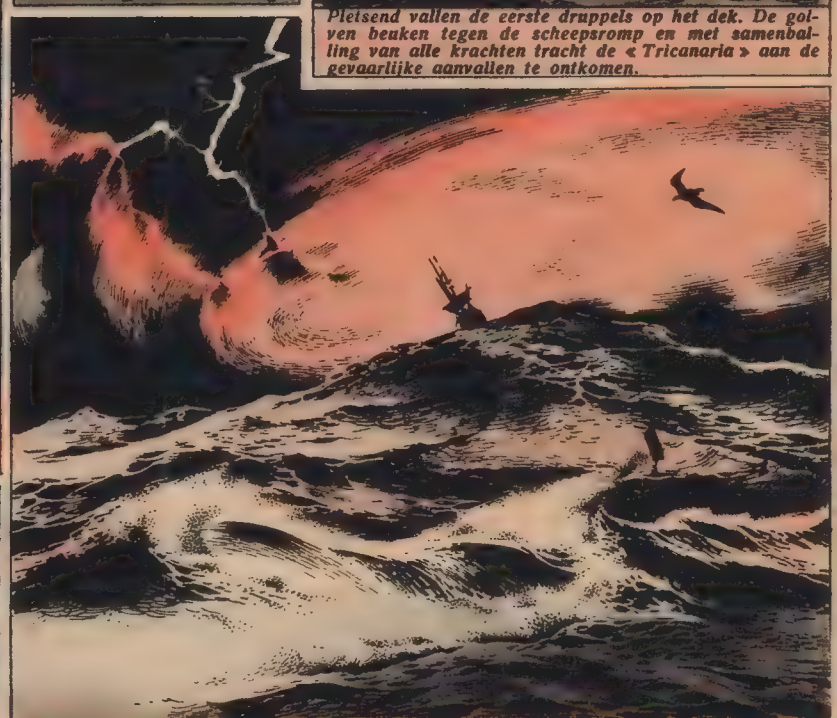

Een typhoon is een zeer gevaarlijke orkaan die de Indische Oceaan heel dikwijls onveilig maakt en haast onmerkbaar opkomt. Een typhoon draait met een geweldige kracht in een grote ronde, te midden van die cirkel is het bijna windstil, doch de zee kookt en raast er met verdubbelde kracht. Een schip dat in een typhoon geraakt, is negen keer op tien verloren !

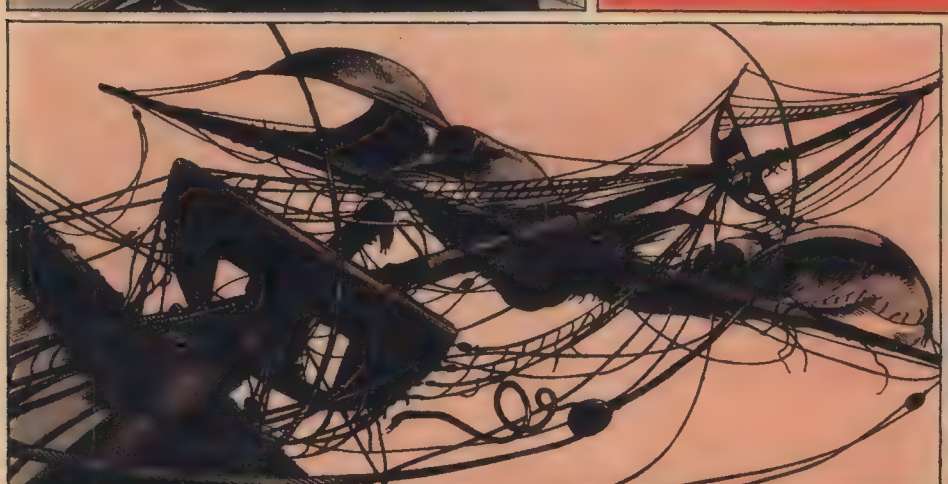

Opeens verandert de wind van richting en tempeest nu tegen de zijwanden van het schip. De « Tricanaria » helt angstwekkend over... Een zwaar gekraak en gekreun, de hoofdmast knakt af en sleurt in zijn val een groot deel van de zeilen mee.

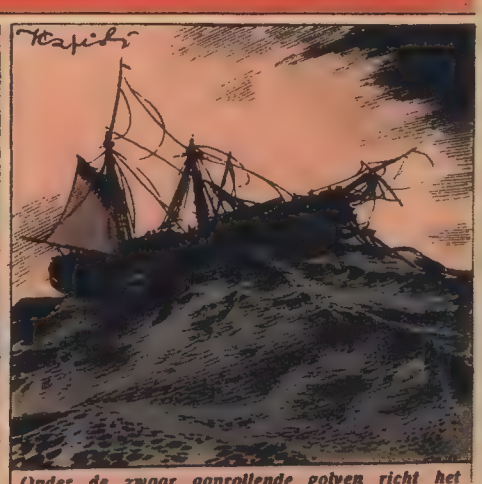

Onder de zwaar aanrollende golven richt het schip zich moeizaam op. De resten van de zeilen, nog door enkele koorden opgehouden, bedreigen nu het opperdek en de kommandobrug. De kapitein beveelt ze in zee te werpen...

(Wordt voortgezet.

DE DOVE en de BLINDE

Dit is een fijnzinnig negersprookje dat door de zwarte moeders aan naar kroezelkopjes wordt verteld :

Lang, lang geleden leefden er in een Kongolees dorp twee negers die door het ongeluk, dat hen beide getroffen had, onafscheidbaar waren. De ene was blind en de andere was doof.

Op zekere dag lieten ze hun hut aan de zorgen van hun vrouw over, en gingen samen het dichte bos in, waar ze alleen zouden gaan wonen tot bij het einde van het droge seizoen. Ze marcheerden uren voor ze een plaats vonden die hen beviel. Ver van het dorp maakte de dove een hut te midden van doornachtige lianen die hen tegen de wilde dieren zouden beschermen.

ROND deze plaats hadden reusachtige spinnen hun netten uitgehangen. Het zonlicht dat door de bladeren rees, speelde er in en gaf ze alle kleuren van de regenboog.

— Men voelt zich hier in een heel andere wereld, zei de dove die aan de blinde alles vertelde wat hij zag.

— Nooit fluisterde de aarde me zulke wonderbare geheimen toe als vandaag, antwoordde de blinde die alles vertelde wat hij hoorde.

De dove was niet altijd zo ongelukkig geweest. Hij werd eens zwaar gekwetst tijdens een buffeljacht; de wonden genazen, maar hij hoorde niet meer. Hij volgde echter het lippenspel van de blinde aandachtig en begreep zo heel goed wat deze zeggen wou. Nadat ze een klein vuurtje aangelegd hadden, begonnen ze herinneringen uit hun jeugd te vertellen. Ze keuvelden graag over het seizoen toen ze een antiloop hadden gevonden, die zo uitgeput was door z'n nachtelijke tocht, dat ze hem hadden gedood zonder dat hij zich eenmaal bewogen had. Zo praatten ze nog lang over en weer en lachten dikwijls hartelijk.

In de namiddag was de dove bezig met takken een bed te vlechten, als plots een hevige angst hem aangreep.

Hij voelde dat z'n lach verstierf op z'n lippen en instinktmatig draaide hij het hoofd in de richting van het dorp. Dan vroeg hij aan z'n vriend :

— Hoor je niets ?

Alhoewel de vraag hem zonderling voorkwam, luisterde de blinde ingespannen. Hij hoorde niets dan het getsjirp van een krekel in de drukkende stilte van de jungle. Maar de dove werd met de minuut onrustiger en hield het oor naar de kant van het dorp, als hoorde hij daar een luguber geluid; een geluid dat hem verstijfde... Zijn handen beefden en hij vroeg opnieuw :

— Hoor je niets ?

En de blinde antwoordde rustig :

— Neen, ik verzeker je, er is niets !

Maar de dove kon het niet meer uithouden en riep :

— Maar hoor jij dan de gong, de doodsgong niet ?

Die dag kwamen ze er niet toe het raadsel te doorgronden. De kopalbomen wiegden zwaar en rustig en ze besloten te gaan slapen in de hoop hierdoor hun kalmte weer te vinden.

De volgende dag, bij 't eerste morgenkrieken sprong de blinde plots recht. Hij beefde van schrik en wekte de dove :

— Zie je niets langs de kant van het dorp ?

Alhoewel die vraag hem heel zonderling leek, kroop de dove in een kopalboom en speurde de omtrek af. Hij zag echter niets dan de lange nevelslierten die door het eerste zonnelicht opgezogen werden. Hij wilde de blinde gerust stellen, maar tevergeefs. De blinde leek door een paniek aangegrepen; 't was net of hij voor z'n ogen een verschrikkelijk drama zag afspelen. Hij zei telkens opnieuw :

— Maar ik zie vlammen, geweldige vlammen die heel het dorp verteren...

— Neen, er is niets te zien, verzekerde de dove weer. Kom, eet en wees kalm.

De dove stak de blinde een opgerold blad in de hand waarin hij paddestoelen gebakken had. De blinde echter beefde van 't hoofd tot de voeten en sprak :

— Laten we gaan... Kom vlug... Ik zie het dorp branden...

Hij klom in de hoogste kopalboom...

Triestig zocht de dove de reisstokken, pompoenen en pijpen met dubbele buis, waarin ze hennep rookten, bij mekaar. Ze gingen op weg, hand in hand en zonder nog een woord te wisselen.

Als ze uit het woud op de heuvelachtige grasvlakte kwamen, bracht de dove de hand aan de ogen en zag de hoge palmbomen die rond het dorp stonden. Hij bemerkte niets abnormaals en vertelde dit dadelijk aan zijn vriend. Zonder dat ze wisten waarom, versnelden ze echter de pas.

In het dorp, dat nog slechts een hoop asse was, wachtte de wenende vrouw van de blinde hen op voor haar afgebrande hut. Toen hoorden ze het vreselijk verhaal.

De vorige dag, in de namiddag, was de vrouw van de dove plots gestorven en had de doodsgong lang en luid over het dorp en 't omliggende gebonsd. Haar zuster was zo overstuur geweest, dat ze vergeten had het vuur te doven toen ze in de eerste morgenuren de hut verliet, waar ze de nacht door had gewaakt. Het vuur was overgesprongen naar de droge bladeren, dan naar de bamboestokken en voor men het bemerkt had en kon blussen, was het dorp één vuurpoel.

* * *

Dit sprookje van de dove en de blinde, die door het ongeluk onafscheidbare vrienden waren geworden, leert ons dat het hart beter hoort dan oren, en dat het hart beter ziet dan de beste ogen...

Hebben de drie musketiers waarlijk bestaan?

Sommigen onder jullie hebben misschien het boek « DE DRIE MUSKETIERS » van Alexander Dumas gelezen, anderen zagen de film of hoorden er een en ander over vertellen. Die Drie Musketiers zijn legendarische figuren geworden over heel de wereld bekend en beroemd. Diegenen die de heldendaden van de musketiers kennen, hebben zich wellicht reeds afgevraagd of dit alles fantasie is, dan wel of de drie musketiers mensen van vlees en bloed waren.

En inderdaad, ze hebben geleefd ! Toen Paul de Batz-Castelmore zijn geboortestad Gascogne verliet om zijn geluk in de hoofdstad te beproeven, vermoedde hij in de verste verte niet, dat hij als « d'Artagnan » (de naam van zijn moeder), een historische carrière zou maken.

EEN CADET ZOEKT HET GELUK EN HET AVONTUUR !

De ouders van d'Artagnan waren zo arm, dat ze hem slechts een klein paard, dat twee en twintig frs. waard was, en twee geldstukjes konden meegeven. Paul geraakte toch in Parijs, begon zijn loopbaan als cadet en werd dan ingelijfd bij de musketiers van de koning, die onder het bevel stonden van de graaf van Troisville (of Treville).

De echte musketiers waren, zowel als deze uit de roman, niet gaarne gezien door de jaloerse wachters van kardinaal Richelieu. Voortdurend lagen ze met elkander in ruzie en soms leverden ze veldslagen in regel. Zo de musketiers overwonnen had de koning groot plezier; Richelieu lachte slechts wanneer zijn wachters die overmoedige musketiers een lesje hadden gegeven, dat spreekt vanzelf !

Nooit liet d'Artagnan een gelegenheid voorbijgaan de degen te kruisen, en of hij een geducht schermer was ! Toch was het tijdens de oorlog dat hij de grootste blijken van moed gaf. Het begon met de omsingeling van Arras. Weten jullie wat er in de stadspoort van Arras gegrift staat ? **« Quand les Français prendront Arras, les souris mangeront les rats »** (Wanneer de Fransen Arras innemen, dan zullen de muizen de ratten eten). De musketiers bekeken dit opschrift en... vaagden de « p » uit, dus werd het : **« Quand les Français rendront Arras, les souris mangeront les rats. »** (Indien de Fransen Arras overgeven, zullen de muizen de ratten eten.) Achter deze ene letter stak echter een hele wereld, want de drie musketiers gaven zich nooit over !

DE NAAM « D'ARTAGNAN » LIGT OP IEDERS LIPPEN.

Langzaam maar zeker bestijgt de jonge cadet de spurten van de ladder : hij wordt onder-luitenant van de musketiers om eindelijk de sterren te krijgen van kapitein van de kompagnie.

In het jaar 1673 stonden de Franse troepen voor Maastricht en ook hier gaven de drie musketiers nogmaals het voorbeeld. Nooit zag men hen wijken en altijd stonden ze in de eerste rij. De vijand had het echter speciaal op de musketiers gemunt en d'Artagnan bleef op het slagveld... Men vond zijn lijk terug tussen die van zijn gesneuvelde vijanden. Hij was slechts vijftig jaar oud.

ATHOS, PORTHOS EN ARAMIS.

Indien men Dumas moet geloven, zou d'Artagnan zijn vrienden voor de eerste maal ontmoet hebben, toen hij zich bij Tréville aanmeldde. Het is ook mogelijk dat hij zijn drie vrienden pas later zag, doch zeker is, dat ook Athos, Porthos en Aramis geleefd hebben.

ATHOS, DE STILLE.

In werkelijkheid heette hij Armand de Sillègue d'Athos d'Autevielle (oef)... Deze dappere edelman was heel wat ouder dan d'Artagnan, maar toch groeide er tussen hen een hechte vriendschap. Ze mocht helaas niet lang duren, want hij overleed in 1643, drie jaar nadat d'Artagnan in de hoofdstad aankwam. Men denkt dat hij stierf tengevolge van de verwondingen opgelopen tijdens een gevecht waarin ook d'Artagnan bijna het hachje had ingeschoten.

d'Artagnan werd door drie huursoldaten overvallen en het zag er erg lelijk voor hem uit. Hij voelde het en riep uit volle borst **« Hier de Musketiers ! »** Zijn drie vrienden waren niet ver af en snelden te hulp. Athos werd echter door een van die slungels aangepakt en ontving een degenstoot midden in het lichaam. Hij herstelde er nooit meer geheel van...

DE BETOVERENDE ARAMIS.

Aramis was de fijnste schermer van de vier en was bovendien, net als de Aramis uit de roman, galant en betoverend ! Toch werd hij nooit bisschop of generaal van de Jezuieten zoals Dumas het ons wil doen geloven. Aramis huwde en had veel kinderen.

Henry d'Aramitz speelde heel graag met de degen en hij heeft wellicht het grootste aantal duels op zijn aktief. Na vijftien jaar dienst in het leger trok hij zich terug in zijn kasteel van Espalungue, verborgen in de rotsen van d'Aas. Hij stierf er in een gezegende leeftijd omringd door kinderen en kleinkinderen.

DE VROLIJKE PORTHOS.

Hier heeft Dumas met de waarheid een loopje genomen ! Isaac de Portau had helemaal niets van een goedige reus. Hij was noch groot, noch dik, maar integendeel zeer elegant. Isaac de Portau was een galante heer en wellicht ook niet zo naïef en ijdel als de romancier wel meende. d'Artagnan immers zei van hem : « Het is mijn beste vriend ! »

Nu nog kan men het kasteel van Porthos bewonderen met zijn vierkante torens en zijn leistenen dak. Het is een vorstelijke woning en de slotkapel is dorpskerk geworden.

Dat zijn, beste vrienden, de drie musketiers en d'Artagnan hun onsterfelijke gezel. Echte figuren om een roman over te schrijven, vinden jullie ook niet ?

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN

EEN MILLIOEN VOOR TWEE NEUSHOORNS

● De Antwerpse dierentuin heeft voor één millioen B. frs. twee jonge, witte neushoorns aangekocht, die verleden jaar in het gebied van Bahr El Ghazal zijn gevangen genomen. De neushoorns zullen niet vóór aanstaande Zomer naar Antwerpen worden verzonden. Het ene dier, Paul, genaamd is dertig maanden oud; het tweede is een tweejarig wijfje dat naar de naam Chloe luistert.

PROFESSOR VINCENT HEEFT ZELF ZIJN STANDBEELD ONTHULD !

De dagbladen meldden onlangs dat Prof. Vincent op 6 Januari ll. de uitzonderlijke eer genoot zijn eigen standbeeld te onthullen in het militair hospitaal van Parijs.

JAPAN HEEFT OOK ZIJN WONDERKIND !

● *De vierjarige Kijchito Janome heeft reeds 150 doeken geschilderd, waarvan er eerlang dertig te Tokio zullen tentoongesteld worden. Het talent van het kind kwam voor het eerst aan het licht in een schets, die hij van zijn vader had gemaakt, toen deze dronken thuis kwam.*

DE KEIZER HEEFT GEEN SUKSES !

● Keizer Hirohito van Japan heeft het resultaat van een twintig-jarige studie van de zeefauna gepubliceerd in een boek getiteld : *De zeedieren van de Sargassobaai.* De uitgever meent, dat hij een groot aantal onverkochte boeken aan de keizer zal moeten terugzenden !

VOLGENDE WEEK BRENGT « KUIFJE »

- **Een artikel over een luitenant-kolonel van 22 jaar.**
- **Het snelste vliegtuig van de wereld.**
- **De Studebaker 1950.**
- **En een verhaal van Alain de Prelle : HARAKIRI te SJANGHAI**

HET GEHEIM VAN DE PRENTKAARTEN

● Een landbouwer te Apeldoorn heeft bij de politie een klacht neergelegd, omdat een grap, waarvan hij sedert jaren het slachtoffer is, onbetamelijke afmetingen begint aan te nemen. De boer ontvangt nl. sedert lang komische prentkaarten, waarvan hij de afzender niet kent. Kortelings verscheen in een lokaal blaadje een aankondiging, waarin de landbouwer zijn hoeve te koop aanbood. Hij verlangde daarvoor slechts 5.000 gulden. Talrijke liefhebbers boden zich aan bij de man, doch deze bleek helemaal niet zinnens te zijn afstand te doen van hoeve en land. De landbouwer is er van overtuigd dat de afzender van de prentkaarten insgelijks de bedrieglijke aankondiging heeft doen plaatsen. Hij hoopt dat politie die « flauwe plezante » eindelijk zal ontdekken !

KEN JE DEZE KRONEN ?

1. Hertog. — 2. Franse markies. — 3. Gravenkroon. — 4. Baron. — 5. Jonkheer of Edelman. — 6. Hertog. — 7. Markies. — 8. Earl. — 9. Burggraaf. — 10. Baron.
(Uit de kleine Winkler-Prins.)

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : MEN MOET ZICH NIET STEEDS ALS DE BELANGRIJKSTE AANZIEN

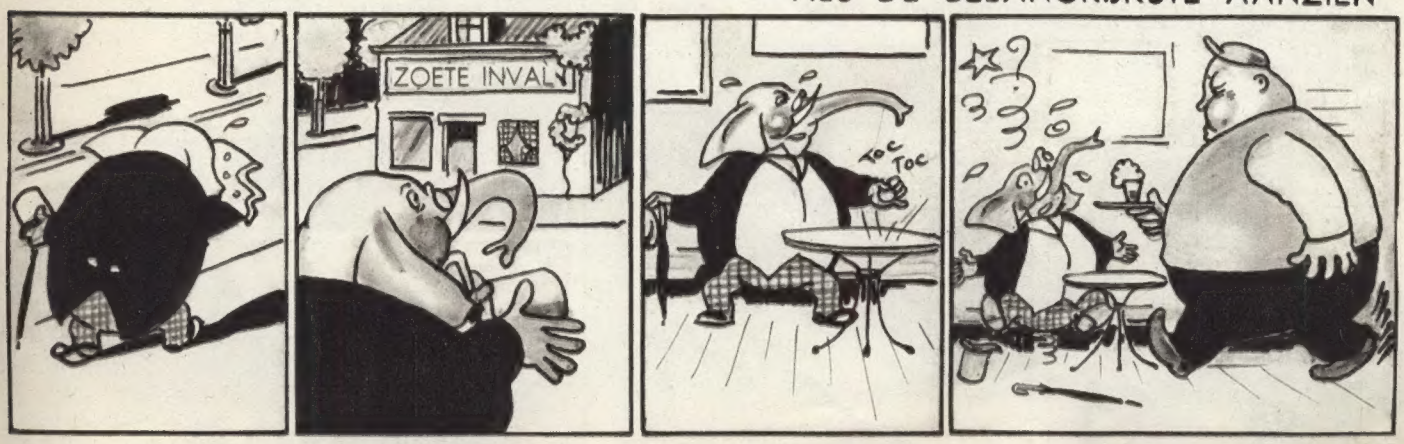

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Alex werd tot hoofdman van zijn stam uitgeroepen. Een tijd later wordt hij door Alderik en Ansila verraden. Intussen ontbrandt er een hevige strijd tussen de troepen van Cesar en het leger van Vercingetorix...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Alderik had Sagera neergestoken. Ik sprong op de verrader toe, doch op hetzelfde ogenblik kwamen er uit het naburig woud enkele ruiters onder leiding van Ansila. Ik zag dadelijk dat het hier om een vooraf opgemaakt plan ging en wou me vechtend terugtrekken... Eensklaps kreeg ik een zware slag op het hoofd en verloor het bewustzijn...

Toen ik weer bij kennis kwam, heb ik me in de sneeuw voortgesleept... de rest weet je. Ik ben er zeker van dat die twee schurken je in de ogen van Cesar en Vercingetorix als een verrader hebben afgeschilderd.

Ik vrees dat je gelijk hebt, Vanik, en ik betreur het vertrouwen te hebben gesteld in Alderik. Zodra Ansila verdween, had ik er me rekenschap van moeten geven dat er verraad in 't spel was... Indien Alderik die geschenken teruggeven heeft, zal Cesar een kleine dunk hebben van mijn loyauteit.

Ik moet vertrekken, Vanik... Ik moet Cesar zien en hem alles uitleggen. Ik moet ook de Gallische leiders er van overtuigen dat ik geen verrader ben. Jij moet naar het dorp terugkeren...

Organiseer de verdediging. Zo de Galliërs zegevierend terugkomen, zullen ze ons weten te vinden en... Zo de Romeinen winnen, hebben we ook niet veel goeds te verwachten... Vaarwel, Vanik !

Enkele ogenblikken later rijdt Alex in de richting van Alesia. Hij weet niet dat daar de strijd in alle heftigheid woedt

Slecht geleid en niet goed georganiseerd moet de Gallische kavalerie het veld ruimen, ook al is ze talrijker dan de Romeinse. Deze laatste heeft juist frisse reservetroepen in het gevecht geworpen.

Gedekt door de soldaten stappen de Gallische leiders langzaam achteruit. Ze moeten toegeven dat ze het niet kunnen halen...

Ik geloof dat het einde aanbreekt...

Sommige groepen strijden nog heldhaftig, terwijl anderen ontmoedigd en verslagen het slagveld ontvluchten...

Alex wordt opgeschrikt door het lawaai dat van het slagveld komt, staat een ogenblik stil en ziet een groep vluchtelingen...

De Galliërs denken er slechts aan weg te komen en gunnen hem zelfs geen blik.

Wat is er ? Waar gaan jullie heen ? Toe, zeg het me !

Als je leven je nog iets waard is, keer terug ! De slag is verloren !

Het dringt niet tot Alex door.

De slag ? Welke slag ? Ik versta het niet...

Intussen naderen de ruiters van het « Leeuwerik-legioen », omringd door Romeinse ruiters...

Onnodig hier nog langer te blijven staan. Zo we terugkeren, kunnen we de strijd beter volgen.

Doch opeens roept een Romein :

Kijk daar eens ! Links !...

(Wordt voortgezet.)